

Sygn. akt **X K 337/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 października 2016 roku

Sąd Rejonowy - G. P. w G. X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – bez udziału

po rozpoznaniu w dniu 05 października 2016 roku na rozprawie sprawy

Z. Ż. (Ż.), syna Z. i U. z domu S., urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 lutego 2016 roku w miejscowości K. na drodze publicznej droga krajowa nr (...) w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,33 miligrama na decymetr sześcienny alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. ustalając, iż oskarżony **Z. Ż. (Ż.)** dopuścił się popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i uznając, iż wina oskarżonego, jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne przeciwko **Z. Ż. (Ż.)** na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **Z. Ż. (Ż.)** na rzecz Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 300, 00 złotych (trzysta złotych),

III. na mocy art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **Z. Ż. (Ż.)** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego w pkt III (trzecim) wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego stosowania tego środka poprzez zatrzymanie dokumentu prawa jazdy od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia 05 października 2016 roku,

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k., art. 616 § 1 i 2 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 170,00 zł (sto siedemdziesiąt złotych 00/100) oraz kwotę 100, 00 zł (sto złotych, 00/100) tytułem opłaty.

Sygn. akt **X K 337/16**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. Ż. wieczorem 19 lutego 2016 roku w godzinach wieczornych wypił w towarzystwie kolegi trzy piwa o pojemności 0,5 litra. Po spożyciu tych piw Z. Ż. nie pił już alkoholu. Z. Ż. nie zjadł kolacji, albowiem cierpiał na rozstrój żołądka.

Dnia 20 lutego 2015 roku rano, około godziny 06.30, Z. Ż., na prośbę swojego syna, wsiadł do swojego samochodu marki O. o numerze rejestracyjny (...), ażeby zawieźć go do pracy. Z uwagi na fakt, że również 20 lutego 2016 roku rano Z. Ż. miał rozstrój żołądka, nie zjadł on także śniadania. Następnie w miejscowości K. na drodze wojewódzkiej nr (...) Z. Ż. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. W trakcie kontroli drogowej został on poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem typu A. 6810 plus, które w tym dacie było sprawne. Pierwsze badanie przeprowadzone o godz. 06.47 wykazało, że Z. Ż. miał 0,33 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, podczas gdy drugie badanie o godz. 07.03 wykazało zawartość 0,38 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Błąd pomiaru przy wartości odniesienia 0,40 mg/l wynosi (+) 0,01 mg/l, a niepewności pomiaru wynosi 0,02 mg/l.

dowody: wyjaśnienia oskarżonego k.55; protokół z przebiegu badania k.3, świadectwo wzorcowania k.42, notatka urzędowa k.1;

Z. Ż. posiada wykształcenie zawodowe, jest tapicerem. Jest żonaty, na jego utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci. Pracuje jako tapicer osiągając z tego tytułu dochody w wysokości około 1500 zł. Jego stan zdrowia jest dobry, nie był uprzednio leczony neurologicznie, przeciwalkoholowo, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

dowody: karta karna k.25; dane osobo poznawcze k. 18, dane z wyjaśnień oskarżonego k.54-55; informacja o dochodach k.27a-29

W toku postępowania Z. Ż. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

vide: wyjaśnienia oskarżonego k.55

Sąd zważył, co następuje:

W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz dokumentów zgromadzonych i ujawnionych w toku posiedzenia, których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zarówno fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku, jak i wina Z. Ż. nie budzą wątpliwości.

Sąd dał wiarę również wyjaśnieniom oskarżonego – w przedmiotowej sprawie nie zachodziły bowiem jakiekolwiek okoliczności, które przemawiałyby za uznaniem, iż nie są one oparte na prawdzie. Oskarżony wprawdzie niezwykle lakonicznie odniósł się do zdarzeń poprzedzających jego zatrzymanie w dniu 20 lutego 2016 roku, jednak wartość dowodową jego twierdzeń potwierdzają materiały zebrane w aktach, w szczególności protokoły z kontroli urządzeniami testującym.

Sąd dał także wiarę dokumentom ujawnionych w trybie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., których wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana w przedmiotowej sprawie; zostały one bowiem sporządzone przez osoby uprawnione do ich wystawienia i brak w sprawie jakichkolwiek danych, które mogłyby podważyć ich prawdziwość. Nadto, w odniesieniu do karty karnej oskarżonego i protokołów badań za pomocą urządzeń kontrolnych, stanowią one potwierdzenie zawartych w nich danych, tj. uprzedniej niekaralności oskarżonego i stopnia jego nietrzeźwości.

Wobec zaprezentowanej powyżej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu. Oskarżony ze względu na wiek jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Należy podkreślić, iż oskarżony

rozpoczynając jazdę samochodem wiedział przecież, że poprzedniego wieczora, a zatem kilka bądź kilkanaście godzin wcześniej spożywał alkohol, znał też jego ilość. Miał on również świadomość, jeżeli uwzględni się jego wiek i doświadczenie życiowe, że ilość spożytego przez niego alkoholu była, przy uwzględnieniu rozstroju żołądkowego na który wówczas cierpiał, na tyle znaczna, że wsiadając za kierownicę samochodu około godziny 06.30 mógł nadal znajdować się pod jego wpływem. Wskazania wiedzy oraz zasady logicznego rozumowania nie pozostawiają zatem wątpliwości, iż przewidywał on, iż będzie kierować pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości. Mimo tego rozpoczął on jazdę tymże pojazdem i kontynuował on ją aż do czasu jego zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji, co wskazuje z kolei, że godził się on z tym, że popełnia czyn zabroniony jako przestępstwo. Stwierdzić zatem należy, iż mimo tego, że oskarżony miał obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, nie uczynił tego jednak i prowadził samochód w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym.

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Za tak opisany czyn na gruncie powołanego przepisu sprawcy wymierzyć można grzywnę, karę ograniczenie wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Definicji stanu nietrzeźwości dostawcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość została opisana tak w wyroku, jak i w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Mając jednak na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu, jak również jego właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec Z. Ż. dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k., Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karana za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Natomiast § 2 tego artykułu statuuje, że warunkowe umorzenie stosowane jest do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Stwierdzić należy, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione; przestępstwo zarzucone oskarżonemu jest bowiem zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 2. Ponadto, oskarżony nie był dotychczas karany, w szczególności zaś za przestępstwo umyślne. W ocenie Sądu zachodzą także pozostałe warunki umożliwiające zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Zarówno bowiem stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się Z. Ż. jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne; nadto, jak zostało to wyżej wskazane, okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonego przynajmniej do winy, nie budzą wątpliwości. Ustalając stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, Sąd, w kontekście dyrektywy sformułowanej w treści art. 115 § 2 k.k., uwzględnił między innymi sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru oskarżonego. Z. Ż., choć prowadził samochód osobowy w stanie nietrzeźwości i uczynił to umyślnie, to jednak owa umyślność przybrała formę zamiaru ewentualnego. Oskarżony czynił to w godzinach wczesnorannych, a zatem przy niezbyt dużym natężeniu ruchu drogowego. Co więcej, zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu, przy uwzględnieniu granicy błędów i niepewności pomiaru określonego w świadectwie wzorcowania, w niewielkim stopniu przekraczała określony ustawowo stan nietrzeźwości. Oskarżony nie został ponadto zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji z uwagi na naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, np. przekroczenie dopuszczalnej prędkości, lecz do rutynowej kontroli drogowej. Popełniony przez oskarżonego występki miał przy tym charakter incydentalny, o czym świadczy choćby jego uprzednia niekaralność. Z tego też względu Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne.

Wychodząc poza ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, zwrócić należy uwagę na jego dotychczasowy sposób życia. Z. Ż. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jest pracującym mężczyzną, posiadającym na swoim utrzymaniu dwójkę dzieci i nie był uprzednio karany sędownie, co – przy uwzględnieniu jego wieku – wskazuje na nienaganny tryb jego dotychczasowego życia i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko Z. Ż. na okres próby wynoszący jeden rok. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k., o świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, iż świadczenie to, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę, stwarzając podstawy do przekonania, że zastosowany środek probacyjny, choć nie stanowi skazania oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to jednak nie oznacza wykluczenia jakiegokolwiek formy jego odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa. Wysokość świadczenia dostosowana została również do możliwości zarobkowych oskarżonego.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 67 § 3 k.k., umożliwiająca Sądowi orzeczenie wobec oskarżonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Środek ten zgodnie z treścią art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. orzeka się w latach, od 1 roku do 2 lat. W ocenie Sądu roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie adekwatny do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości jego czynu oraz spełni zakładane cele wymierzenia tego środka, tj. wyeliminuje oskarżonego spośród osób prowadzących pojazdy mechaniczne, zapewniając tym samym w okresie jego trwania bezpieczeństwo pozostałym uczestnikom ruchu. Na mocy przepisu art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego środka w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia wydania wyroku, tj. do dnia 05 października 2016 roku.

Ponadto, na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. oraz na podstawie art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 170, 00 zł, w tym również kwotą 100,00 zł tytułem opłaty. Sąd nie znalazł bowiem żadnych podstaw do zwolnienia Z. Ż. od ich poniesienia. Oskarżony jest osobą pracującą i to jego zawinione zachowanie spowodowało wszczęcie postępowania karnego, którego koszty winien w związku z powyższym ponieść.